

DR. WAYNE W. DYER

BETELJESÜLT KÍVÁNSÁGOK

A TEREMTÉS
MŰVÉSZETÉNEK
MAGASISKOLÁJA

Dr. Dyer angol és
magyar nyelvű
meditációs CD-jével!

Tartalom

A KEZDET	9
ELSŐ RÉSZ: ÖNMAGAD MAGASABB VONATKOZÁSAI	25
I. fejezet: AZ ÖNMAGADRÓL ALKOTOTT ELKÉPZELÉSEK MEGVÁLTOZTATÁSA	27
II. fejezet: FELSŐBB ÖNMAGAD	37
III. fejezet: A LEGFELSŐBB ÖNMAGAD	47
MÁSODIK RÉSZ: A BETELJESÜLT KÍVÁNSÁGOK ÖT ALAPJA	61
IV. fejezet: AZ ELSŐ ALAP: HASZNÁLD A KÉPZELETEDET	63
V. fejezet: A MÁSODIK ALAP: ÉLJ ÚGY, HOGY MÁR MEGVAN	75
VI. fejezet: A HARMADIK ALAP: ÉREZD!	87
VII. fejezet: A NEGYEDIK ALAP: FIGYELEM	99
VIII. fejezet: AZ ÖTÖDIK ALAP: LEFEKSZEM ÉS ALSZOM	113
IX. fejezet: AMIKOR MINDEN ÖSSZERENDEZŐDIK	127

„Mit gondolsz, kié vagy? A halálé – válaszoltam.

De aztán meghallottam a választ.

– Nem a halálé, hanem a szereteté.”

– Elizabeth Barrett Browning –

A KEZDET

Olyan élettapasztalataim megosztásával kezdem ezt a könyvet, amelyek a *Beteljesült kívánságok* lényegi üzeneteit hangsúlyozzák. A könyv írása közben az együttthatás és a szinkronicitás izgalmas és ígéretes elemeit hordozó eseményekben volt részem. Megosztom, hogy véleményem szerint mi az a program, amely garantálja, hogy az életünkben bármit megteremthetünk mindaddig, amíg a vágyunk összhangban áll a létezésünk Forrásával. Olyan szerencsés voltam, hogy a kézirat elkészítésének ideje alatt az életemben közvetlenül is tapasztalhattam a folyamat működését. Ezért is döntöttem úgy, hogy személyes módon mesélek e csodás jelenségekről.

Földi utam nyolcadik évtizedébe lépve visszatekintettem az életemet leginkább meghatározó hatásokra, amelyek látszólag csak úgy felbukkantak. Ebből a távolságból nézve úgy látom, eltérítettek a korai éveimre jellemző ego-vezérelt iránytól. Amikor annak idején ezek a kivételes jelek, történések vagy emberek testet öltöttek, képtelen voltam – ahogyan a legtöbben képtelenek vagyunk – tágabb perspektívából tekinteni rájuk. A mostani nézőpontomból azonban – miközben arról írok, hogy spirituális szempontból miként tölthetjük meg az életünket beteljesült kívánságokkal – ezeket az eseményeket lenyűgözően inspiráló és nagyon is jelentőségteljes képpé összeálló puzzle-daraboknak látom.

Szent Ferenc

Az egyik személy, aki felbukkant az életemben, a XIII. században élt, és Assisi Szent Ferencként ismerjük. Mivel kisgyermekkoromban egyik nevelőotthonból a másikba vándoroltam, nem mondhatnám, hogy valamilyen különleges vallásos hitben nevelkedtem volna. Nem ismertem a katolicizmust, és soha nem kerültem kapcsolatba a szentekkel és a tanításaikkal. Ám ez az inspirálóan Krisztus-tudatú életet élt szerzetes valami rejtélyes (mára már kevésbé rejtélyes) oknál fogva egyike lett az életutamat keresztező legcsodálatosabb és legmeghatározóbb személyeknek.

Először akkor jelent meg az életemben, amikor úgy huszonöt évvel ezelőtt az egyik előadásom után valakitől megkaptam Szent Ferenc imájának teljes szövegét. Az ima üzenetei mély hatással voltak rám, és az is nagyon tetszett, ahogyan eljutott hozzám, ezért kivettem a szöveget a gyermekeim szobáihoz vezető folyosó falára. Abban a tíz évben, amíg a falon volt, vagy tízezerszer elsétáltam

az ima mellett. Gyakran megálltam, hogy elolvassam, és a szavain elgondolkodjam. „Hogy szeretetet vigyek oda, ahol gyűlölet uralkodik” és „hogy fényt vigyek oda, ahol sötétség van.”

Sokkal inkább technikának tűnt, mint imának. Tetszett a gondolat, hogy a gyűlölet szeretetté növeszthető, és a sötétség megvilágítható. Nem úgy, hogy Istentől kérjük, hogy tegye meg, hanem úgy, hogy magunk válunk szeretetté és fényé. Azt az üzenetet hordozta, hogy nekünk, emberi lényeknek megvan az a képességünk, hogy önmagunk megváltoztatásával szó szerint megváltunk a fájdalomtól és a szenvedéstől. Élvezettel gondolkodtam ezen. Visszatekintve úgy látom, akkoriban még nem álltam készen arra, hogy Szent Ferenc üzenete szerint éljek, vagy akár írni tudjak róla úgy, ahogyan ebben a könyvben teszem.

Francesco di Pietro di Brenadone (1181–1226) mégis belépett az életembe, és az évek múlásával a hatása lassan átjárt. A kilencvenes években úgy éreztem, el kell mennem Assisibe, és amikor odaértem, valami megmagyarázhatatlan módon otthon éreztem magam. Jártam a mezőkön, ahol Ferenc is járt, meditáltam a kápolnában, ahol imádkozott, álltam a sírjánál megbabonázva attól, hogy a testemben azt éreztem, egy vagyok ezzel a születésem előtt nyolcszáz évvel élt emberrel.

Elkezdtem olvasni róla, és mérhetetlenül megindított az izzó vágya, amellyel a karmája beteljesítésére törekedett, és az elszántsága, amellyel nem hagyta eltéríteni magát az álmaitól. Magam is belső hívást éreztem arra a munkára, amelyet évek óta végzek. Nekem is voltak olyan időszakaim, amikor valami letérített az utamról, hogy aztán egy belső hang mindig visszavezessen és a saját Isteni küldetésem szerint éljek és írjak.

Úgy egy évtizeddel ezelőtt tudtam, hogy írok majd egy könyvet *Megoldás – Minden helyzetből van kiút* címmel, de nem tudtam, hogyan is fogjak hozzá. Mély meditációban világosan hallottam egy hangot, amely azt mondta: „Szent Ferenc imájából indulj ki, ami a faladon függ.” A világosságnak és a tisztánlátásnak ebben a pillanatában magam előtt láttam a kész könyvet. Nem volt más dolgom, mint hagyni magam a „béke eszköze” válni.

Visszatértem Assisibe, és újabb csodás dolgokat tapasztaltam: a gyógyulás, amelyben részem volt, máig titokzatos mind a magam, mind az orvos barátaim számára (a gyógyulás történetét és a Szent Ferencsel kapcsolatos gondolataimat a *Shift* (Váltás) című filmemben osztottam meg). A XIII. századi szerzetes ismét átalakította az életemet azzal, hogy megjelent és megmutatta: bármi lehetséges, ha Istenné vált nézőpontból élünk.

Miután részletes jegyzeteket készítettem az Assisiben tett második látogatásomról, erőlködés nélkül haladtam a könyv írásával. Ráadásul a *Megoldás – Minden helyzetből van kiút* című könyv lényegi üzeneteiből televíziós műsor is

készült, így az életet átalakító mély igazságok megírására érzett hívás milliók otthonába jutatta el Szent Ferenc tanításait.

Néhány éve elolvastam korunk egyik legnagyobb írója, Nikos Kazantzakis Assisi Szent Ferenc életéről írt regényét. Ma is rendszeresen beleolvasok – ez a csodás könyv a könnyekig meghat és a tartalmával a tudatosság magasabb szintjeire vezet.

Úgy egy éve mély meditációban erős hívást éreztem, hogy csoportot vezessek Európa három spirituális városába: a franciaországi Lourdes-ba, a bosznia-hercegovinai Medjugorjéba és természetesen az olaszországi Assisibe. A csodák megtapasztalása néven indított utazáshoz százhatvanketten csatlakoztak a világ minden tájáról, hogy végiglátogassuk azokat a helyeket, ahol a XIII., XIX. és XX. században valódi csodák történtek. Mindhárom helyszínen kétórás előadást tartottam. Assisibe érkezésünk estjén arról beszéltem, hogy valóra váltottuk Szent Ferenc látomását. Az ő célja az volt, hogy elhozza a Krisztus-tudatosságot, egy egyházi közösséggé, egy várossá és egy országgá téve ezzel az egész világot. Az utazáson résztvevők a világ minden tájáról érkeztek, és a tizenévestől az agastyánig minden korosztályt képviseltek. A különböző foglalkozású és vallási meggyőződésű embereket ugyanaz a cél vezérelte: hogy hozzájárulásukkal a világot olyan emberek népesítsék be, akik a „béke eszközeivé” akarnak válni, és hogy a legmélyebb vágyaik beteljesítésével meg is teremtsék ezt a világot.

Az Assisiben töltött második napon – ebben az Isteni városban tett harmadik látogatásomon – a százhatvankét ember egy évszázadokkal ezelőtt, Szent Ferenc és a ferences rend megalapításának idejében épült régi templomban gyűlt össze. Miközben az előadásomat tartottam ebben a szent épületben, olyasmi történt velem, amit a közel négy évtizedes előadó pályafutásom során soha nem tapasztaltam. Valami elárasztotta a testemet, és nem jött szó a számra. Éppen Kazantzakis Szent Ferencéből olvastam fel, és a végére érve egyszerűen lefagytam. A testem lebévult, és heves zokogás tört fel belőlem. A hallgatóság egy emberként állt fel, és néma csendben kinyújtották felém a kezüket. Mindenki tisztában volt azzal, hogy valami érzékelésen túli dolog történik. (Az utat filmre vették, benne az előadásaimat is, és a Hay House által kiadott *Experiencing the Miraculous* (Csodák megtapasztalása) című 4 DVD-n bárki, aki kíváncsi rá, megnézheti.)

Több kép is készült rólam, amint a templomban egy Jézus-arkkép alatt állok, és egyet a képmellékletbe is betettem, hogy láthasd azt a hatalmas fénygömböt, amely ezen az átütő előadáson az assisi szent templomban megjelent. Teljes bizonyossággal csak annyit állíthatok, hogy ismét Szent Ferenc erejét éreztem a testemben. Nemcsak a szavain keresztül vagy körülöttem, hanem magamban éreztem őt – mintha ő én lettem volna –, miközben annak a katalizáló csoport-

tá vált százhatvankét embernek beszéltem. Azzal a céllal gyűltek össze, hogy a kollektív dharmát beteljesítsék, ami eredetileg az én képzeletemben jelent meg, most azonban a világ javát szolgáló cselekvő erővé változott. Ha visszatekintek azokra az eseményekre, amelyeket Szent Ferenc hozott el az életembe, világosan látom, hogy akkor és ott még nem ismertem fel a jelentőségüket. Csak tettem, amit éreztem, hogy tennem kell. Szent Ferenc nem a spirituális ébredésre buzdító alkalmi üzenetet hordozott, hanem belépett az életembe és megváltoztatta annak akkori irányát – bennem élt.

Most egy időre megválok Szent Ferencről, hogy egy másik olyan megvilágosodott lényről beszéljek, aki úgy hat éve jelent meg az életemben.

Lao-ce

2005-ben újra kapcsolatba kerültem az ősi spirituális szöveggel, a *Tao te Kinggel*, amelyet 2500 éve vetett papírra Lao-ce kínai mester. Vannak, akik ezt a nyolcvanegy rövid verset tartalmazó könyvecskét a valaha írt legbölcsebb könyvnek tartják. Felületesen ugyan ismertem a Tao-t, és tudtam, hogy tanítása fontos az életemben. Mégis, hatvanöt évesen jutottam el oda, hogy nem tudtam abbahagyni az olvasását, és megérkeztek hozzám a szokásosan *Az Út és Erény könyveként* fordított *Tao te King* üzenetei.

Ismertem a leggyakrabban idézett passzusokat, sőt némelyiket használtam is a korábban kiadott könyveimben, 2005-ben azonban valami rejtélyes okból naponta megtalálták az üzenetei. Az egyik étterem étlapján Tao-idézeteket olvastam; ezeket hallottam a tévéműsorokban; egy könyvesboltban a saját könyvem mellett találtam egy fordítását, amit valaki rossz helyre tett vissza; egy közeli barátom arról mesélt, hogyan lett taoista és mekkora belső békét hozott ez neki; aztán valaki, akit nem is ismertem, mind a nyolcvanegy verset tartalmazó képet küldött nekem, amelyen az ökör hátán ülő Lao-ce is megszólalásig élethűen volt ábrázolva.

Egy reggeli mély meditációban erős sugallatot éreztem, hogy végigolvassam a teljes *Tao te Kinget*. Így is tettem – egész nap olvastam. Este azzal hívtam fel a kiadómat, hogy mind a nyolcvanegy versről írják egy rövid esszét, amelyek arról szólnának, miként alkalmazható Lao-ce bölcsessége a modern világban. A címe pedig az lenne: *Change Your Thoughts – Change Your Life* (Változtasd meg a gondolataidat – és vele az életed). Ettől a perctől kezdve ugyanazt a belső kapcsolódást éreztem Lao-cével, mint egy évtizeddel korábban Szent Ferencsel. Minden reggeli meditációmban hallottam, ahogyan beszél hozzám.

A HayHouseRadio.com-on közvetített heti rádióműsoromban is beszéltem erről, amikor egy Magali nevű festőnő élő adásban felhívott, és elmesélte, hogy

látomásként megjelent előtte Lao-ce, akit azonnal – egyfajta önkívületben – meg is festett. Felajánlotta, hogy elküldi nekem a képet, és másnapra meg is érkezett. 2006-ban lényegében egész évben ezzel a képpel beszélgettem.

Hetente négy és fél napot töltöttem azzal, hogy a *Tao te King* verseit tanulmányoztam, meditáltam, értelmeztem és elemeztem a sorokat. Fél napig pedig – miután Lao-ce képe előtt meditáltam – egyszerűen csak papírra vettem, ami bennem volt. A teljes évet azzal töltöttem, hogy Lao-cével kommunikáltam, bámultam a képét, éreztem, hogy a tekintetével minden mozdulatomat követi, miközben dolgozom, és legfőképpen, hallgattam őt, és hagytam, hogy a szavai a szívemen átfolyva papírra kerüljenek.

Ez az év megváltoztatta az életemet. A valódi alázat, a misztériumban élés, a megelégedettség, az egyszerűség és a nyugalom lényegi üzeneteit gyakoroltam és éltem át. Rájöttem, hogy Istent nem a vallásokban, hanem a természetben találom meg. Lao-ce állandó kísérorommé vált, a *Tao te King* pedig velem együtt milliókat vezetett megvilágosodottabb élethez.

A PBS (Public Broadcasting Service) jóvoltából lehetőséget kaptam arra, hogy Lao-ce ősi üzeneteinek lényegét megosszam televíziós műsorban is, amelyet aztán több ezer alkalommal – sokszor főműsoridőben is – sugároztak az USA-ban és Kanadában. Csak a láthatatlan Tao és az Isteni elme számára kifürkészhető, titokzatos módon annak az eszközévé váltam, hogy Lao-ce távozása után az legyenek, aki nagyhatású üzeneteit rengeteg emberrel megosztja, a világ huszonöt országában.

Szent Ferenc és Lao-ce személyükkel és tanításaikkal továbbra is nagy hatással vannak az életemre. És nemcsak azért, mert jelentős spirituális tanítóim, hanem azért is, mert megjelenésük az életemben sok ember életére is hatással volt, beleértve téged is, aki ezt a könyvet olvasod.

Brenda levele

Miközben arra készültem, hogy a Beteljesült kívánságok bevezetőjét megírom, kaptam egy levelet. Nyitott szellemmel olvasd, és majd elmondom, mit jelenthet számodra itt, a könyv elején.

Kedves dr. Wayne!

Csodák történnek. Úgy éreztem, meg kell osztanom, ami mostanában történt velem, mert ön is része annak a csodának, amit tapasztaltam.

Néhány hónapja hallottam, a „Csodák megtapasztalása” túráról, és azonnal tudtam, ott a helyem. Nagy változásokon mentem keresztül, ezért az életem elég bonyolult éppen. Úgyhogy már ahhoz is csodára lett volna szükségem, hogy eljus-

sak Európába, mindenestre nyitott voltam mindenre. Hangosan kimondtam a szándékomat: Arra vágyom, hogy megtapasztaljam a csodát dr. Wayne-nel – a többit pedig ráhagytam Istenre.

Teltek a hónapok, az életem csak lassan változott, így még mindig nem jelentkeztem az utazásra. Nem adtam fel a hitet, és tudtam, hogy csodát tapasztalok majd önnel, akkor is, ha a valóság egyfolytában azt jelezte, hogy „aligha”. Április elején a tizennégy éves Emily lányommal Kelownába (Kanada, British Columbia) kellett utaznom egy énekfesztiválra. Ez nyolcórás autót az otthonunktól, a lányom azonban rajong az operáért, és Kelownában lehetősége nyílt arra, hogy komoly szakemberekkel dolgozzon, így szívesen vállaltam a dolgot. A szüleim is arrafelé élnek, ezért értesítettem őket, hogy jövünk.

Pár percet beszéltem az anyukámmal, hogy elmondjam, mikor érkezünk, majd valami másról is szó esett, amikor azt hallottam, hogy az apám dörmög valamit a háttérben. Anyám közvetített: Apád azt mondja, kedd este dr. Wayne Dyer Vernonban lesz, ha látni szeretnéd. Miután összeszedtem magam (és a telefont a földről), megkérdeztem apámat, elkísérne-e, és az interneten azonnal megvettem a jegyeket. Mondanom sem kell, hogy teljesen felvillanyozódtam, hiszen Isten volt olyan kedves, hogy önt hozta el hozzám, ahelyett, hogy engem vitt volna Európába.

Az előadás estéjén izgatottan és kíváncsian ültem a tizennegyedik sorban. Amikor ön feljött a színpadra és beszélni kezdett, valami furcsa dolog történt. Ilyesmi korábban csak egyszer fordult elő velem: miközben egy fiú az Ave Mariát énekelt, hatalmas fénykör jelent meg körülötte. Először azt hittem, migrénem van, de aztán észrevettem, hogy a fény csak a fiút veszi körül. Ugyanezt a fényt láttam ön körül is. Akármerre mozdult a színpadon, a fény követte önt, és csak önt. Először azt hittem, a színpadvilágítás vagy a különleges atmoszféra miatt van, de az önt bemutató hölgy körül nem volt fény.

Aztán valami még furcsább történt. Amikor ön Szent Ferencről kezdett beszélni, a szemem láttára átalakult. A teste hosszú ruhában volt, és az arcvonásai is megváltoztak, mintha ön lett volna Szent Ferenc. Mindez csak egy pillanatig tartott, de rendkívül erőteljes, érzelmes és nagyon-nagyon valóságos volt.

De történt ennél még furcsább is. Amikor Lao-céről beszélt, Lao-cévé változott! Hosszú, hátig érő hajfonatot láttam, és ön Lao-cévé változott. Most is csak egy pillanatig tartott, de amíg élek, emlékezni fogok rá.

A szünetben apám kiment a társalgóba, én pedig felálltam, hogy kinyújtóztassam magam (és felszárítsam a könnyeimet), amikor egy meleg kéz megfogta a kezemet. Egy idős hölgy volt az, gyönyörű mosollyal, és azt akarta, hogy üljek vissza mellé. Leültem, ő pedig mélyen a szemembe nézett. Azt mondta, egész idő alatt engem figyelt, mert végig fénnel ragyogtam, mint egy angyal. Teljesen átjárt a tekintete, és úgy éreztem, ismerem őt, a ragyogó zöld szemeit már láttam valahol.

Beszélggettünk, és egyszerre mondtuk ki ugyanazokat a gondolatokat. Ilyesmiket, hogy „valamennyien ugyanazok vagyunk”, hogy „csak a szeretet létezik” és más, mélyen spirituális dolgokat. Olyan volt, mint egy álom, és még mielőtt feleszméltem volna, ön újra a színpadon volt, hogy folytassa a varázslatot. Arra gondoltam, hogy szeretnék kapcsolatban maradni a hölgygel, és az előadás után majd elkérem a számát. Mégis, az előadás végén eltűnt, amit nem is értettem, hiszen csak két székkal mellettem ült, és nem láttam távozni.

Apámmal elindultunk a parkolóba, és beültünk az autóba. Ekkor belenéztem a visszapillantó tükörbe, és azonnal rájöttem, hol láttam korábban azokat a csillogó zöld szemeket.

Lehetetlen? Talán... de mégsem. Nincs magyarázatom arra, amit azon az estén tapasztaltam, de mindennap hálát adok, hogy ilyen különleges és szeretettelgi módon „tapasztalhattam meg a csodát” dr. Wayne-nel.

*Namaste
Brenda Babinski*

A „csillogó zöld szemek” utalás számomra nagyon is értelmezhető. Marcelene-t, hét gyermekem anyját juttatja eszembe, és azt, amit elsőszülött fiunk, Shane születéséről mesélt. Nagy fájdalommal vajúdott a kórházban, de nem akart érzéstelenítést. Egy különlegesen vörös hajú nővér jött oda hozzá, megtörölte a homlokát, megnyugtatóan és szeretettel mutatta, hogyan lélegezzen, és a szülés végéig mellette maradt. Amikor Marcelene másnap a csodásan segítőkész nővérről érdeklődött, hogy köszönetet mondhasson neki, azt a választ kapta, hogy nem dolgozik olyan nővér a kórházban, akire illene a leírás. Angyali kísérő – talán. Brenda találkozása a kedves idős hölgygel egyúttal a legfelsőbb önmagával való találkozás is volt, amiről a könyv harmadik fejezetében is olvashatsz majd.

Brenda levelét azért másoltam a bevezetőbe, hogy érzékelhesd, mi minden lehetséges, ha magunkévá tesszük az érzést, hogy egy kívánság teljesült – erről majd a hatodik fejezetben szólok. Amikor Brenda levelét elolvastam, először az egóm reagált, és valami ilyesmit mondott: Korábbi életeidben valószínűleg Lao-ce és Szent Ferenc voltál, miért is ne? Látod milyen fontos vagy, és milyen fontos az, amit teszel, hogy a világ spirituálisan felébredjen? Aztán telefonon beszéltem a levélről Anita Moorjanival, az írónővel Hong Kongban, aki gyorsan helyre tette az egómat. Azt mondta, hogy a „másik oldalon” járva egyetlen dologról bizonyosodott meg tökéletesen: minden egyszerre történik. Nincs múlt vagy jövő, csak egység van, és csak most. Azt is mondta még, hogy egyre inkább hajlik a gondolatra, hogy amit látunk, azok párhuzamos életek.

Ma már tudom, mennyire zavarba ejtő belegendolni, hogy nincs múlt, nincs jövő, nincs lineáris tudatosság, legfőképpen azért, mert az agyunk (az egyetlen

szervünk, amellyel ezt végiggondolhatjuk) egy olyan lineáris testben van, amely egyszer létrejött, egyszer pedig eltűnik majd. Még ha néha álmomban vagy mély meditációban elő is fordul velem, hogy meglátom, az egyidejűleg történés az egyik leghatalmasabb titok marad. Azt ajánlom, olvasd el Anita *Dying to Be Me* (Meghalok, hogy önmagam lehessek) című könyvét, hogy jobban megérthesd, hogyan jutott el a most és az egység belátásáig, miközben megtette belső gyógyító utazását egy halálos betegség árnyékában.

A *Beteljesült kívánságokat* olvasva, ne feledd, mennyire fontos, hogy képes legyél a testedben érezni, amit megteremteni kívánsz. Különösen figyelj arra, mennyire fontos belül tudni azt, hogy valójában Isteni teremtmények vagyunk az anyagi világban, itt a Földön. A következő oldalakon folyamatosan hangsúlyozom, milyen fontos képzeleted, hogy beteljesült kívánságokkal teli életet teremts magadnak. A képzeleted azonban a gondolataid által szigorúan ellenőrzött terület. Amint megjelenik a képzeletedben a gondolat, hogy kivé akarsz válni, kezdj úgy élni, mintha máris fizikailag megvalósult volna.

Évekkel ezelőtt én is pontosan ezt tettem Szent Ferenc és Lao-ce tanításaival. Intellektuálisan az ő üzeneteikben éltem – írtam és előadásokat tartottam róluk, értelmeztem és elemeztem őket – mindezt a képzeletemben. Az Isteni mesterek tanításait illetően mára túlléptem az intellektuson. Ma már a testemben érzem őket, úgy élem meg az üzeneteiket, mintha ők lennék. Másképpen fogalmazva, magamévá teszem az érzést, hogy már beteljesült az a kívánságom, hogy ismerem az igazságaikat. Így volt azon az estén is, amikor Vernonban felmentem a színpadra, vagy amikor az előadásom közben Szent Ferenc jelenléte meghatott Assisiben. Ha képes vagy szenvedélyesen érezni azt, amire vágysz, vagy amivé válni szeretnél, mindaddig, amíg a legfelsőbb önmagadhoz – Istenhez – igazodsz, megvalósul, amire vágysz, és azzá válsz, amire vágysz.

Ezeknek a mély üzeneteknek a tanítása távolról sem intellektuális gyakorlat. Érzem, elképzelem és valóságként élem meg őket, nem hagyom, hogy bármi is eltérítsen – Brenda Babinski ezt látta azokban színpadon felvillanó pillanatokban. A legfontosabb, hogy magamévá teszem az érzést, összeolvadok vele, az összeolvad velem, és megszűnik a kettősség – ezt jelenti az eggyé válást a vágyunkkal.

Azon az estén, mikor Brenda eljött meghallgatni engem, ültem a színpadon és dedikáltam. A sportcsarnok tele volt fénygömbökkel, mintha ez is azt akarná megerősíteni, hogy Szent Ferenc és Lao-ce igazágai egyesülnek, amikor ezeknek a spirituális igazságoknak az érzését a lényem legbelsőjében magamévá teszem (fotó a mellékletben). Ezek a fénygömbök az assisi templomban készült képeken is megjelentek, amikor Szent Ferenc jelenlétét éreztem a testemben azon a helyen állva és beszélve, ahol egykor ő is állt és beszélt (fotó a mellékletben). Ami-

kor a hallgatóság azt látja, hogy átalakulok ezekké a tanítókká, nem hiszem, hogy annak a jele lenne, hogy századokkal ezelőtt én lettem volna ők. Tudom, hogy ha túllépsz az intellektuson, és lankadatlan szenvedéllyel érzed a tényleges jelenlétét annak, amire a legjobban vágysz, akkor összeolvadsz vele, és rájössz arra az igazságra, hogy a testet öltött Isten jelenlétében az anyagi világ törvényei érvényüket veszítik.

Nicolette

Mindannyiunkban megvan a Vagyok, Aki Vagyok Isteni szikrája, amelyet ha óvunk és táplálunk, elképesztő csodatételekre képes.

2011 májusában, miközben Mauin az óceán partján sétáltam, egy csoport nővel találkoztam. Köztük egy anyával és a húszéves lányával. Linda, az anya felismert, és beszélgetésbe elegyedtünk. Nicolette-en egyből látszott, hogy valamiféle bénulás torzítja el az arcvonásait: az arca bal fele teljesen mozdulatlan volt. Valami arra indított, hogy megérintsem az arcát, és megkérdezzem, mi történt. Ezzel egy komplett családragénybe cseppentem, amit az anya és a lánya engedélyével most megosztok, hogy érzékeltessem, mi minden lehetséges, ha az Istenivel összhangban álló kívánságaink beteljesítéséhez használjuk azt a bennünk rejlő erőt, amelyet Vagyok-jelenlétnek neveznek.

Meghívtam magamhoz Lindát és a lányát, hogy beszéljek Nicolette-tel a beteljesült kívánságok tanításairól. Már hónapok óta mindennap ezzel a témával foglalkoztam és erről írtam. Nagyjából egy órát beszélgettem Nicolette-tel, míg az anyja, a nagymama és Linda két barátnője a háttérbe húzódtak. Miközben beszélgettünk, a testemben az éreztem, hogy valami elképesztő és titokzatos dolog van készülődésben, nemcsak bennem, hanem az egész szobában is.

Búcsúzóul még ragaszkodtam ahhoz, hogy Nicolette töltsön el egy órát a barátnőmmel, Kate MacKinnonnal, aki kranioszakrális terapeuta, és épp látogatásban járt nálam, hogy engem is kezeljen. Volt is egyeztetett időpontom másnapra, amit átadtam Nicolette-nek. A folytatásról az alábbi két levél számol be. Az első levelet Linda írta Kate-nek arról, hogyan értelmezi a tapasztaltakat.

Szia Kate!

El akartam mesélni neked, hogy Hawaii előtt Nicolette nem is hallott Wayne Dyerről. Egyetemista, rengeteg órája, feladata és dolga van, bulizni jár, szóval soha nem volt az előadásain és nem olvasta a könyveit. Most is csak ismerkedik veled, és éppen A Szándék hatalma című könyvét olvassa.

Vasárnap érkeztem Hawaiira a férjemmel, Gorddal és a fiával, Jasonnel. Nicolette másnap hívott Victoriából (British Columbia). Azt mondta, furcsa fejfájása

volt előző éjjel, és most nem érzi az arca bal oldalát. Nevetéskor az arca egyik oldala nem mozdul, és emiatt aggódik. A telefonján küldött is egy képet magáról, és ezt látva azt mondtam, hogy azonnal menjen az orvosi ügyeletre, mert ez akár stroke is lehet. Nem akart menni, mert egy csomó házi feladata volt, a záróvizsgára kellett tanulnia, és úgy érezte, nincs akkora baj, hogy az orvoshoz menéssel időt veszítsen. Én azonban erősködtem, hogy kell egy orvosi vélemény. Végül elment. Azonnal sürgősségi esetként kezelték, és egy csomó vizsgálatot csináltak.

Pár órával később visszahívott, és azt mondta, hogy a Bell típusú bénulás súlyos esetét diagnosztizálták nála, a kiváltó okot azonban nem tudták megmondani. Voltak ugyan feltételezések, és a betegség egyéb tüneteit nem fedezték fel, mindenestre az orvosok nehéz esetnek ítélték meg az állapotát. Megelőző céllal kapott antibiotikumokat és egy nagy adag Prednisone-t. Mivel az állapota nem volt életveszélyes, annyit mondtak, hogy sajnos többet nem tudnak tenni érte, az idő majd eldönti a kérdést, és hazaküldték.

Nicolette kétségbe esett. Felhívott, és annyira el volt keseredve! Azt mondtuk neki, hogy ha az orvosok szerint rendben van, jöjjön Hawaiiira, vagy én megyek el hozzá, hogy vele legyek. A következő két napot azzal töltötte, hogy orvosokhoz járt, hogy kiderítse, utazhat-e egyáltalán. Kedden érkezett Hawaiiira, és nyilvánvaló volt, hogy a fényképhez képes a bénulás súlyosbodott, az állapota egyértelműen rosszabbodott. A helyzet a következő napokban még tovább romlott.

Kapcsolatban voltam az otthoni orvosunkkal, és neki is elküldtük Nicolette fotóját. Azt mondta, a képek alapján a helyzet súlyos, készüljünk fel arra, hogy Nicolette nem épül fel maradéktalanul, vagy akár hogy így marad. Sőt a bénulásnak ez a típusa (Ramsay Hunt) meglehetősen fájdalmas lehet, és mellékhatásként komoly idegrendszeri károsodások is jelentkezhetnek.

Az orvos javaslatára a gyógyszerterápiában szemtapaszokat és szemcseppeket vettünk, hogy Nicolette szeme ne gennyesedjen, de ezen túl nem igazán tehattünk semmit.

Így telt a hét, a bénulás tovább terjedt, már a nyelve bal oldalán is megszűnt az érzékelés. A bal szemöldöke lógott, nem tudta becsukni a szemét, és a bénulás az orrcimpáját és az ajkait és érintette. Nehezen rágott, és közben teljes stresszben volt, szorongott és fájdalomcsillapítókat szedett.

Az univerzum azonban közbeavatkozott – találkoztunk dr. Wayne Dyerrel a sétányon.

Körülbelül egy órát töltöttünk vele a lakásán. Wayne teljesen Nicolette lelki állapotára és gyógyulására összpontosított. Nicolette arra számított, azonnal meggyógyul, mert megértette, hogy megvan a hatalma ahhoz, hogy meggyógyítsa magát, csak nem tudta, hogyan kezdjen hozzá. Wayne az arcára tette a kezét, és addig mondta újra és újra, míg Nicolette meg nem értette: bénulásmentes vagyok! A háttérben a barátnőim sírtak, az anyám áhítattal figyelt. Amikor kiléptünk

a lakásból, Wayne erősködött, hogy Nicolette-nek másnap találkoznia kell egy kranioszokrális terapeutával. Mivel az idő fontos tényező volt, átadta Nicolette-nek a saját időpontját, és mindent elrendezett.

Nicolette úgy érkezett meg a kezelésre, hogy mély hálát érzett, és arra gondolt, hogy meg fog gyógyulni. Azt mondta, a gyógyulása egyetlen akadálya az, hogy nem tudja átadni magát annak, hogy „engedd el és hagyd Istenre”, mert ő a „küzdj, vagy menekülj” üzemmódhoz szokott. „Hogyan tudnék elengedett állapotba kerülni és gyógyulni, ha még azt sem tudom, hogy lazítsam el a testemet?”

Emlékszem, ezeket az aggodalmait veled is megosztotta, és pontosan tudtad, hogyan érti. Azt kérdezted tőle (ahogyan Wayne is), hogy mi történt az életében akkoriban, amikor a betegség jelentkezett. Mire azt válaszolta: „Semmi. Minden rendben volt. A közgazdasági és informatikai záróvizsgámra tanultam, egy festményt kellett festenem a művészet órára és írni róla egy esszét. A szobatársam éppen elköltözött, és izgatottan vártam, vajon felvesznek-e a montreali McGill Egyetemre. Kicsit zűrös volt az élet, de elboldogultam.”

Erre azt válaszoltad: „Nicolette, ez nem semmi. Ez igenis nagy valami. Ebből az látszik, hogy az elméd és az elmédet betöltő stressz hatással van a testedre. Ez test–elme kapcsolódás, pontosabban szétkapcsolódás.”

Amikor visszatértünk Vacouverbe, Nicolette-tel elmentünk a családi orvosunkhoz. Ő azt mondta a lányunknak, hogy ez nagyon „enyhe eset”. Hogy lefordítsam a kifejezését, kiegészítve azzal, amit korábban telefonon mondott, ez azt jelentette, hogy a helyzet nagyon is súlyos. Nicolette is értette ezt. Tudta, hogy a helyzet súlyos, de nem foglalkozott vele, mert biztos volt a gyógyulásban. Az orvos különböző felgyógyulási arány statisztikákat mutatott, és ezek alapján az volt a véleménye, hogy a bénulásnak ebből a fajtájából legalább két év, vagy akár több a felgyógyulási idő, ha egyáltalán lehetséges a felgyógyulás. Négy héttel későbbre visszarendelt bennünket, hogy egy ideggyógyász is megvizsgálja Nicolette-et.

Nem tudnám megmondani, mikor kezdett látható javulás mutatkozni, mert Nicolette azonnal visszautazott Victoriába az egyetemre, hogy bepótolja az utazás miatti hiányzását. Azzal a tudattal ment vissza, hogy jó irányba halad. Meg is lepődtem, hogy azután, amit a családi orvos mondott, és még mindig bénult volt az arca, ilyen gyorsan otthagyt bennünket, és újra belevetette magát az egyetemi életbe.

Mindegy, mit gondoltam vagy mondtam, egyfolytában csak ezt válaszolta: „Anya, nem érted! Nem hallottad, mit mondott Wayne? Meggyógyultam és bénulásmentes vagyok. Nem hallottad, amikor én is ezt mondom? Melyik részét nem érted? Meggyógyultam, csak te és a többiek még nem látjátok!”

Négy héttel később bénulásmentes volt.

Namaste,
Linda

Talán furcsának vagy abszurdnak tűnnek a szavak, amelyeket Nicolette annak ellenére mondott, hogy a fizikai bizonyítékok egyértelműen ellene szóltak: meggyógyultam és bénulásmentes vagyok. Biztosíthatlak, hogy értelmet nyernek, ha a *Beteljesült kívánságokat* végigolvasod.

A második levélben Nicolette mondja el Kate MacKinnon, kranioszokrális terapeutának, ő hogyan emlékszik vissza a történetre.

Szia Kate!

Köszönöm, hogy szóltál anyának dr. Wayne ma esti rádióműsoráról. Meghallgattuk, és hálás vagyok neked, hogy hallhattuk ezeket a csodás dolgokat. Csodálatos élmény, és eddig is az volt. Nem tudok eléggé köszönetet mondani mindazért, amit tettél.

Amikor a Bell-féle bénulás diagnózisát megkaptam a tavasz első napján, a bal alsó ajkamat nem tudtam olyan jól mozgatni, mint a jobbot. Négy nap múlva ez már az egész bal arcomra átterjedt. A bal szememet sem tudtam becsukni, éjszakára egy tapasszal kellett leragasztanom. Hiába akartam azt gondolni, hogy javulok, azt láttam, hogy az állapotom minden egyes napon tovább romlik. Végül már egyáltalán nem tudtam kontrollálni a bal arcomat. Azt mondták, lehet, hogy nem gyógyulok meg, vagy ha mégis, az évekig tart. Nyomorultul éreztem magam, összeomlottam és szenvedtem.

A hazautazás előtti napon találkoztam dr. Dyerrel. Nem tudtam, ki ő és mivel foglalkozik. Amikor megtudta, mi bajom, az arcomra tette a kezét, és azt mondta, megvan az erőm ahhoz, hogy meggyógyítsam magam. Ezt előtte még soha nem hallottam. Nem kell mást tennem, csak arra gondolni, hogyan érzénem magam bénulásmentesen. Eszembe jutott egy nevetős fényképem, amit a barátnőm készített. Akkor még nem volt bénulás. Dr. Dyer elmagyarázta, hogy a fizikai dolgok annak a kifejeződései, ami az elmében és a képzeletben van azzal kapcsolatban, mi akarok lenni fizikailag. A teremtés és a gyógyulás ott kezdődik. Arra gondoltam, ha megváltoztatnám a gondolkodásomat, és úgy gondolnék magamra, hogy tudom, hogy bénulásmentes vagyok, akkor a fizikai részem visszatükrözné az új gondolkodásmódomat. Dr. Dyer azt is mondta, hogy komolyan azt javasolja, hogy találkozzak veled egy kezelésre, és megadta a számomat. Fel is hívtalak, és hála dr. Dyer nagylelkűségének és kedvességének, másnap találkoztunk.

Dr. Dyerrel való találkozás után nehéz volt bénulásmentesként tekinteni magamra, mert annyi dologból nyilvánvaló volt az állapotom. Nem tudtam rendesen rágni, nem éreztem az ízeket, és nem tudtam anélkül kimondani bizonyos szavakat, hogy ne éreztem volna kínosan magam. A bal szemem napközben folyton kiszáradt, este pedig szemcseppentés után le kellett ragasztanom.

Rengeteg dolog kavargott a fejemben. Egy héten belül két záróvizsga várt rám, amelyeknek eredményei az átlagom 60%-át tették ki. Jó átlagra volt szükségem, hogy benn maradhassak az egyetemi programban, és még arra is legyen esélyem, hogy bejussak a McGill Egyetemre. Ráadásul három héten belül új lakást is kellett találnom. Rengeteg dolgon kellett gondolkodnom, miközben a benuulás miatt mindent kényelmetlennek éreztem, amit csinálnom kellett éppen. Ez fenntartotta a stresszt, és még mindig a Bell-féle benuulásra összpontosítottam. Nem akartam, hogy negatívan befolyásolja az életemet, de mégis ezt tette. Másnap találkoztam veled.

Kérdezted, mi történt az életemben, amikor a benuulás jelentkezett. „Semmi. Minden rendben van” – feleltem. És tényleg úgy éreztem, hogy jól boldogulok a tanulással, jól álltam a közgazdaság, az informatika és a művészeti feladataimmal. A szobatársam kiköltözött, és én is erre készültem. Aggódva vártam, hogy felvesznek-e a McGill Egyetemre. Tudtam, hogy ez soknak tűnik, de nem éreztem stressznek. Sőt, néha még az is eszembe jutott, hogy nem stresszelek eléggé.

Erre az válaszoltad: „Nicolette, ez nem semmi. Ez igenis nagy valami. Ebből az látszik, hogy az elméd és az elmédet betöltő stressz hatással van a testedre. Ez test–elme kapcsolódás, pontosabban szétkapcsolódás.”

Lefeküdtem, és megkezdődött a gyógyulás. Azzal kezdted, hogy kezeiddel megnyomtad a bokámat. Aztán olyanokat kérdeztél anyától, honnan származunk, és hasonlókat. Ettől kényelmesebben éreztem magam, mert amit közben csináltál, arról sose hallottam, és elképzelni sem tudtam, hogy ilyesmiben részt vegyek. Fogalmam sem volt, mit gondoljak a helyzetről. Így hát azon merengtem, hogyan lehetne a kezelés a legjobban a hasznomra. Arra gondoltam, amit dr. Dyer mondott előző nap, és amit Anita Moorjani halálközeli élményről szóló cikkében olvastam. Egyfolytában azt mondtam magamnak, hogy „benuulásmentes vagyok” és arra a régi nevetős fényképre gondoltam.

Azt kérdezted, szeretem-e az óceánt, és én igennel válaszoltam. Azt mondtad, hallgassam, ahogyan a hullámok a parti homoknak csapódnak. Emlékszem a hullámok megnyugtató hangjára, miközben a fehér mennyezetet néztem. Olyan volt, mintha nem érezném a testemet, és ahogy a kezeid a lábamat érintették. Amikor a kezeid a mellkasom bal oldalához értek, azt kérdezted, nem fáj-e a gyomrom. Azt válaszoltam, hogy evés után mindig gyomorfájásom, de azt gondoltam, hogy ez a benuulásra szedett gyógyszerek miatt van. Bár egy hete már nem szedem őket, a gyomorfájás maradt. Innentől a mellkasomra és a gyomromra összpontosítottál. Néztem a mennyezetet. A mellkasom alatt bal oldalon nyomást éreztem, de nem tudtam, kell-e mondanom valamit. Mire azt mondtad: „Ha bárhol nyomást érzel, szólj.”

Hirtelen még nagyobb nyomást éreztem azon a helyen, így szóltam. Bámultam a mennyezetet, és azt láttam, hogy megváltozott a színe. Azt kérdezted, milyen formájú és színű a fájdalom. Azt válaszoltam, hogy ovális és sárga. Azt kérdezted, van-e neve ennek az oválisnak. Semmi nem jutott eszembe. „Akkor nevezzük sárga oválisnak – mondtad. – Veled van ez az ovális?” Én inkább azt éreztem, hogy ellenem, úgyhogy ezt mondtam. „Az nem jó” – mondtad. Emlékszem, gondolatban egyetértettem.

Majd azt mondtad, beszéljem meg ezzel a sárga oválissal, hogy működjünk együtt. Megtettem. Pár másodperc múlva eltűnt. Mintha szétrobbant volna, és a millió darabkája körülöttem lebegve eggyé vált volna a testemmel. A teljes ellazultság állapotában voltam. Ráébresztettél, hogy tudom irányítani a testemet. Hirtelen megindult a kommunikáció a testem és az elmém között. Rájöttem, hogy a testem és az elmém egyek.

Emlékszem, hallottam a hullámokat, miközben azt mondogattam magamnak: „bénulásmentes vagyok”. Közben már a fejemenél jártál, éreztem a kezeidet a tarkómon. Úgy tűnt, már jó ideje ott tartod őket. Megéreztem, ahogyan derekam érintkezik az ágygal. Elmúlt a testemből az, ami miatt eddig kényelmetlenül éreztem magam. Mély lélegzetet vettem, és élénken emlékszem, milyen könnyedén áramlott befelé a levegő. Ettől a könnyed áramlástól azt éreztem, hogy összeköttetésben vagyok a testemmel.

Utána a szám bal oldalára összpontosítottál, és a kezeidet egy pár percig az örlőfogaim felett tartottad. Aztán megérintetted az arcom bal oldalát. Megkönnyebbültem, és a nevetős fényképemre gondoltam. Megnyitottam magam az érzésnek, hogy te leszel az, aki elindítja a gyógyulási folyamatot. Azt kérdezted, melyik lenne az a szó, amelyik segítene gyógyulni, és milyen a színe. Az jutott eszembe, hogy a szó „érezni”, a színe pedig világoskék, és ezt ki is mondtam.

Azt mondtad, érezzem a kezedet az arcomon, és képzeljem azt, hogy az arcom egy szivacs, ami felszívja az energiát. Elképzeltem ezt a világoskék szivacsot, és éreztem a kezedet az arcomon. Az elmémben láttam a szivacsot, és azt mondtam magamnak: „bénulásmentes vagyok”. A szivacsot elképzelve teljesen ellazultam, éreztem a kezedet, és hallgattam az óceán hullámait. Egy voltam a testemmel, éreztem, hogy tudom irányítani, és azt is, ahogy nevetek – bénulásmentesen.

Úgy tűnt, legalább öt percig tartottad a kezedet az arcomon. Bár lehet, hogy tévedek, mert a kezelés alatt az időérzékelésem eléggé kizökkent. Ekkor elvetted a kezeidet, én pedig kinyitottam a szemem. Lenéztél rám, és azt kérdezted, hogy érzem magam. Nem emlékszem, mit válaszoltam, de teljesen ellazultam, és tökéletesen tudatában voltam annak, mi történik a testemben és körülötte. Emlékszem, mondtad, hogy a bal oldalon csikorgatom a fogaimat, és kérdezted,

mi történt a homlokommal (bevertem az autóm tetejébe, még mielőtt Hawaiira érkeztem volna). Azt is mondtad, hogy bárhogyan relaxáltam is eddig, próbáljak még jobban ellazulni, mert a gyógyulás attól indul el.

A kezelés többi részét elhomályosították a már leírt érzések. Mire a végére értünk, már majdnem azt hittem, hogy képes leszek bénulásmentesen nevetni, és amikor nem sikerült, egy kicsit el is keseredtem. Aztán pár perc múlva gyógyító gondolatok váltották fel az elkeseredést. Miközben felvettem a cipőmet, furcsa fizikai érzést észleltem a testemben – valami határozottan megváltozott. Békesség töltött el. Tudtam, hogy vége a szenvedéseimnek. Már nem éreztem kényelmetlenül magam. Izgatott voltam, tele energiával. Tudtam, hogy gyógyulok. Tudtam.

A következő hetekben arra gondoltam, hogy azt mondtad, a gyógyulás az ellazultság állapotában történik. Nem törődtem azzal, hogy az érzékeim arról próbálták meggyőzni, hogy továbbra is súlyos bénulásom van (például amikor rögtön a kezelés után anyámmal beszélgetve nem tudtam rendesen kiejteni néhány szót). A világoskék szivacsra gondoltam, és éreztem a kezeidet az arcomon. Ha a szivacsra gondoltam, mindig visszatért a tökéletes ellazultság, a szenvedés és a kényelmetlenség pedig azonnal eltűnt. A hullámok hangja elnyomta, amit az érzékeim közvetítettek, és csak a nevetős fényképemet láttam. Mauiról hazaindulva mindent elnyomott bennem a gyógyulás képe és érzése. Bénulásmentes vagyok. Bénulásmentes vagyok. Bénulásmentes vagyok.

Nicolette

A Nicolette-tel való találkozásom után tíz héttel előadásom volt Calgaryban, Kanadában. Linda felhívott, hogy elmondja, a lánya maradéktalanul felgyógyult a bénulásból, és ez az élmény teljesen megváltoztatta az életcéljait.

Felhívtam Nicolette-et, aki izgatottan mesélte, milyen csodálatos, hogy húszéves korában megértette a Vagyok-jelenlét nagyszerűségét, és szeretné ezt a mélyreható felfedezést megosztani mindenkivel, akivel csak találkozik. Az anyjával együtt meghívtam őket Calgaryba, hogy az ottani több ezer fős hallgatósnak mesélje el a tapasztalatait. Nicolette pillanatok alatt elvarázsolta a közönséget, és valóságos, háromdimenziós bizonyítéka volt mindannak, amiről az előadáson beszéltem. Amikor vastaps közepette elhagyta a színpadot, átadott nekem egy lapot, amelyen két fénykép volt (lásd a fotómellékletben). Az egyik Hawaiiin készült. Hárman vagyunk rajta Nicolette-tel és Lindával. Itt Nicolette bal arca még bénult. A másik képen pedig nevet, bénulásmentesen – a bal vállán egy jól kivehető fénygömbbel! A képaláírás pedig: *Beteljesült kívánságok. Szeretettel: Nicolette és Linda*

BETELJESÜLT KÍVÁNSÁGOK

Miközben továbbolvasod a könyvet, amely olyan csodálatos utazás volt a számomra, tudd, hogy nem az enyém az érdem. Az 1977-ben bemutatott *Ó, Istenem!* című film jut eszembe George Burnsszel, amelyben Isten valami olyasmit mond, hogy ha csodára vágysz, teremtsd meg a semmiből. Erre csak a Vagyok-jelenlét képes.

Én ebben hiszek, és szeretném, ha tudnád, hogy te is megtalálhatod magadban. Tégy így – teremtsd meg a semmiből!

Szeretettel:
Wayne Dyer

ELSŐ RÉSZ

ÖNMAGAD MAGASABB VONATKOZÁSAI

*„Az egyik részem azt hiszi, vesztés vagyok,
a másik részem pedig azt gondolja,
magam vagyok a Mindenható Isten.”*

– John Lennon –

I. fejezet

AZ ÖNMAGUNKRÓL ALKOTOTT ELKÉPZELÉSEK MEGVÁLTOZTATÁSA

„Az egészség, a gazdagság, a szépség és a zsenialitás nem adottságok, hanem az elméd beállítódásából megteremtett dolgok – vagyis az önmagadról alkotott elképzelésed függvényei. Az önmagadról alkotott elképzelés pedig nem más, mint amit igaznak hiszel és tartasz.”

– Neville –

Tudatosságodnak van egy olyan szintje, amely ugyan hozzáférhető, mégis ismeretlen a számodra. Ez a szint felfelé törekszik és átlényegíti a tudatosságod megszokott szintjét. A létezésnek ezen a magasabb síkján valamennyi valaha élt ember veled együtt hozzáfér ahhoz az akarathoz, amelynek alapján a vágyak beteljesülése nem csupán valószínű, hanem garantált. Ez a fejezet felkészít arra, hogy olyan birodalomba lépj, ahol sokkal több dolog érkezik meg az életedbe, mint amit valaha is elképzelni bírtál.

A viszonylagos elvonulásban kutatással és meditációval töltött másfél év során megtapasztaltam a létezésnek ezt a csodás síkját, amely messze túl van azon, amit hétköznapiak vagy normálisnak nevezhetnénk, így örömmel vállaltam a feladatot, hogy arról írjak, hogyan teljesülnek be a kívánságok. Első kézből tapasztaltam, hogy bármely kívánság és vágy, amelyre a figyelmemet irányítottam, gondolatból valósággá vált.

Nem egy elméleti nirvánába vezető ezoterikus formula bemagolását ajánlom. Könyvemmel azt kívánom hangsúlyozni, hogy a teremtés valóság, és megtörténik, ha eldöntöd, hogy másképp tekintesz önmagadra és arra, mit vagy képes elérni az örökkévalóságnak abban a zárójelében, ami az életed.

Légy nyitott egy gyökeresen új önképre. Azért gyökeresen új, mert születésed óta olyan kulturális programozás alanya vagy, amely arra szolgál, hogy a hétköznapi szintű tudatossággal megelégedve „normális életet” élj, ami lényegében azt jelenti, hogy fogadj el mindent, amit az élet hoz. Arra is beprogramoztak, hogy elhidd, nem rendelkezel bölcsességgel és nem vagy képes kívánságaidat és vágyaidat teremtő módon beteljesíteni.

Ezért bevezetésként a lehető legegyszerűbben megfogalmazom: dönthetsz úgy, hogy a tudatosságnak azon a síkján létezel, ahol valamennyi kívánságodat beteljesíted, ha készen állsz arra, hogy megváltoztasd a hétköznapi önmagadról alkotott felfogásodat. Ebben a könyvben azt osztom meg, amit a teremtés erejéről kikutattam, megtanultam, magamévá tettem, a gyakorlatban is kipróbáltam, és igen, meg is éltem. Az első lépés az önmagadról alkotott felfogás megváltoztatása.

Szólnék néhány szót arról, mit értek a hétköznapi és a rendkívüli alatt.

A hétköznapi teljesen megszokott. Lényegében azt jelenti, hogy aszerint élsz, amit a kultúrád és a családot beléd programozott. Vagyis alkalmazkods, szorgalmasan tanulsz, betartod a szabályokat, teljesíted a kötelezettségeidet, kitöltöd a formanyomtatványokat, befizeted az adót, dolgozol, azt teszed, amit minden törvénytisztelő polgár, később pedig nyugdíjba mész, játszol az unokáiddal, végül meghalsz. Nincs semmi baj ezzel a forgatókönyvvel, teljesen rendben van. Mégsem olvasnád ezt a könyvet, ha beérnéd ennyivel.

A rendkívüli a hétköznapi is magában foglalja, hiszen ugyanabban a fizikai világban élünk. Mindig lesznek kitöltendő nyomtatványok, szabályok, amelye-